

Marna Jacobsen
skrivar

útværps- og sjónvarpssummæli

Framúrskarandi leið aftur í lívið

Herfyri varð eg biðin um at gera útværps- og sjónvarpssummæli, og má viðganga, at eg angraði ja-lov mitt fleiri dagar aftan á.

Eg átók mær uppgávuna í stórum álvara, og kendi tað sum skyldu minna at lurta eftir útværpi og sjónvarpi í heila viku. Eg skal ikki keða lesaran við, hvussu hetta reint praktiskt læt seg sameinast við annað arbeiði og smáum børnum heima við hús, men fram til týsdagin var eg komin til ta niðurstøðu, at fóroyskir journalistar høvdu havt skifting av bondum, upplestur og plátuvending sum sergrein á journalistaháskúlanum.

Men so — týskvöldið í sjónvarpinum, bleiv henda niðurstøða mín nærur gjørd til onkis. Sendingin »Ein leið aftur í lívið«, var bæði tekniskt og innihaldsliga framúrskarandi, og eg bað umgangandi alla sjónvarpsmannningina um forlåtíli, tí eg hevði hugsað soleiðis um tey. Tað er langt imillum slíkar sendingar í sjónvarpinum, tað tykist sum journalistarnir gerast so postir av slíkum arbeiði, at tað tekur teimum mánaðar at koma yvir tað.

Samanbering

Á sama hátt sum øll hini, ið søu fyrru sendingina um Heilbrigðið, gjørdi eg samanberingar við hesa. Um øll hini komu til somu niðurstøðu sum eg, er ivasamt, men eg minnst at eg aftan á sendingina um Heilbrigðið hugsaði við mær sjálvari, at um eg nakrantíð kom í ta støðu, at eg hevði slíka viðgerð fyri neyðini, so hevði eg ikki fyrst hugsað um Heilbrigðið. Her má eg skunda mær at siga, at hetta verður ikki sagt fyri at lasta viðgerðarhættin á Heilbrigði, tí tað er ikki uppgáva mín í hesum sambandi, men stutt og greitt vísa á munin millum grunnan og meira djúptøknan journalistikk. Í fyrru sendingini megnaði journalisturin ikki nógv væl at fáa fram hvussu viðgerðin var skipað, ei heldur nakað ítøkiligt um

fatánina av alkoholismu sum sjúku, meðan hann í sendingini um Blá Kross-

Leivur Hansen - grunnur fyrru ferð, djúptøkin seinnu ferð.

stovnin gekk igjøgnum allar tættir av viðgerðini og harafturat gjørdi okkum varug við hvussu umstøðurnar hjá fólki í Føroyum kunnu vera at liva undir, viðvíkjandi einsemi, bústaðartrupulleik og arbeiðsloysi.

Andsøgn

Henda sending kom at standa í greffligari andsøgn til tað, Jøngerð Purkhús hevði sagt sama kvöld í Degi og Viku, um broyting av rúsdrekkaalógini. Uppskotini vórðu lögð fram á vanligan politikkara-mánér, fyrst og fremst verður hugsað um pening; nakað skal sparast, men nogv skal seljast, nú skulu danir ikki longur vinna pening úr rúsdrekka, tað skulu vit sjálvi gera. Alt hetta prát um sparing av bygningum, varðveiting av arbeiðsplassum og ein ógilig umsorgan fyri turistum í Føroyum, fær meg at fáa illvarning av, at man ikki er serliga áltráur eftir at lóysa teir verulig trupulleikar, vit hava av rúsdrekka í Føroyum, tá ið so konan eisini meira og minni beinleiðis sigur, at hon ikki hevur hugsað um avleiðingarnar av at geva skonkiloyni til matstovur (hon hevur bert húsáð um tær matstovur, ið longu eru í Føroyum!), ja, so verður illgrunin ikki minni: vit gera rúsdrekka-soluna frælsari, samstundis sum alt ov lítið verður gjørt við fyrbygging og viðgerð av rúsdrekka-misnýtslu.

Sum so mangan áður, tá

samrøður eru við politikarar, tað verði seg í útværpi ella sjónvarpi, sat man og biðaði eftir teimum meira ágangandi spurningunum, sum fingur teir at avdúka seg ella í minsta lagi trongdu teir upp í ein krók.

Molbúgvar

Lat meg at enda siga eitt sindur um útværpið — hesin alíði útskeldaði ljóteibeggi. Mikukvöldið var Bókmentatáttur, har Armgarð Mortensen tók við prestin Lene Sjørup. Eg lovi mær at ívast í, um vit øll skiltu nógv væl, tað ið sagt varð, ikki tí — sendingin var ikki beinleiðis misýnd, men í støðum haldi eg tað var sum hjá molbúgvunum á sinni, tá teir sögdu »God dag mand — okseskaft«. Armgarð hevði bæði bein á jorðini, meðan hin sveimaði í nógv hægri »sfærum«. Henda meira og minni prátingin framvið hvørji aðrari, var keðilig, tí eg haldi at vit øll høvdu trongt til at skilt eitt sindur av tí, Lene Sjørup hevði at siga um kristindóm. Eg ivist ikki eina løtu í, at hennara fatan av Gudi sum kraft, kann sameinast við tað kristindómsfatan, ið so greitt kom til sjóndar hjá norðingunum, í samrøðu við Berg Jacobsen fyrr í vikuni, har hann greiðir frá, at hann, staddur í størstu neyð umborð á út-róðrabáti, bað Harran taka teir og vera eftir hjá teimum heima.

Marna Jacobsen

tónavikan

Jákup Magnussen skrivar

Føroyski Duke Ellington hevur verið á palli í vikuni og hogir tónar úr lágu Sandoynni hava ljóðað í glæstriborg, men ikki kann sigast, at »Hey Breyð« gongur sum heitt breyð.

Hesar duldu reglur frá storri meining, tá tit hava lisið teigin »Tónavikan«.

Brandur Óssursson

Kvartettin Hjá BØ

Eg hevði ikki hoyrt Brand Óssursson á palli síðani august í fjør, men hósadagin fekk eg so møguleikan, tá »Brandur Óssurssonar Kvartett« var at hoyra í Norðurlandahúsinum.

Umframt Brand á saxofonini vóru Lars Jensen úr Danmark, bass, Mats Brøberg úr Svøríki, klaver og Pentti Niemi úr Finnlandi, trummur.

Tónleikurin var fyri størsta partin Standard-Jazzur eftir nóvnum sum Bill Evans og Duke Ellington, men av og á vóru eisini onnur nýggjari lög at hoyra.

Eg fekk tað burtur úr konsertini, eg hevði væntað: Væl spældur og ikki ov larmandi hugnazzur, sum hóskaði sera væl til tæta umhvørvið í danssalinum í Norðurlandahúsinum.

Eini 20-30 fólk vóru og lyddu á. Spell, at ikki fleiri tómu at lyfta gumpin úr sjónvarpsstólinum og leita sær til tiltøk, sum hetta við »Brand Óssurssonar Kvartett«. Tann tíðin var væl nýt.

Úr Sandoynni

Sunnudagin kl. 16.00 vóru úrslit av tónleikavirkseminum í Sand-

oynni at hoyra í Norðurlandahúsinum, har var korsangur frá »Sandoyar Kvøldskulakóri« og einum barnagantumkóri. »Sandoyar Strúkararnir«, sum eru í aldrinum 9-12 ár, framfóru tvey lög og so var eisini ein rockbolkur, sum passaliga nevnr seg »Rock All«. Teir spældu m.a. eitt lag hjá »Deep Purple«. Korini, sum sungu lög eftir Bellman, J.H.O. Djurhuus og onnur útlensk og føroysk skóld, komu væl frá teirra leikluti. Hetta kann yvirhøvar eisini sigast um hini. Ella, við øðrum orðum, hvønn bolkin sær var onki at skammast yvir, men eitt stort MEN er kortini!

Konsertin var skipað soleiðis, at hvørt kórið bólkin fyrri úttan at framfóru sitt egna, eisini var við til at syngja ella hava undirspæl hjá hinum. Hetta bar við sær nógv skifti á pallinum og har komu trupulleikarnir.

Hesi skift vóru ikki nógv væl vand. Fólk komu ov seint til pallin, mikrofonarnar stóðu ikki, har tær áttu at standa. Vanliga sigur ein, at galið var við »Timingini« og so var. Men »Timing« kann venjast, sum alt annað og hevði hetta eisini beint burtur tann ótryggleika, sum merktist á sandoyingunum sunnudagin.

Men goðu sandoyingar, haldið fram við venjingini, ikki vantar so nógv í hjá tykkum!

Haltandi søla

Ílla gongst at sleppa av við nýliga útkomin bond og platur. »Terji & Føstufressar« eru eitt gott dóm. Teir hava givið út band og flugu, sum eru á einum relativt høgum støði, men sama ger. »Terji & Føstufressar« hava einans selt 7-800 eintøk av teirra fjórðingsmillion projekti og er hetta ikki meir enn ein lítill triðingur av tí, ið seljast skal, fyri at stóra bankalánið kann gjaldast aftur.

Bolkurin »Springs« gav út eitt band, teir kallaðu »Hey Breyð«. Har er enn verri státt enn hjá »Terji & Føstufressum«. »Springs« hevur einans selt 300 eintøk og sjálvt um tað er ein væl biligari framleiðsla enn tann fyrr nevnda, so er tað langt frá nógv mikið til útreiðslurnar.

Kanska Útværpið og Sjonvarpið kundu hjálpt við at spælt fleiri av teimum mongu lögnum, hesir bolkar hava offrað tíð og kreftir til?

Framhald

Kappingin um at finna finalistarnar til kappingina »Arsins Songrodd« heldur fram. Vinnarnir í Suðuroynni og Norðoyggjum eru funnar og hetta vikuskiftið er kappingin í Føsturoynni. Arsins songrodd 1990 fær sum vinning 30.000 kr. goldnar í hondina. Kappingin heldur fram á Sandi og í Vágum komandi vikuskifti.

Norðurlandahúsið hevur ikki fleiri tónleikatiltøk henda mánaðin, undantikin er konsertin hjá Føroya Kamarorkestri í dag kl. 16.00, so komandi tvær-triggjar vikurnar fer »Tónavikan« meira enn nú at venda eyguni móti øðrum støðum, har nakað hendir.

J.MAG.